

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE LUCHT ZUIVER... MOAR WIJ UUK !

Komedie in drie bedrijven

1880
door

Romain Deconinck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2004
Nr.1377

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE LUCHT ZUIVER MOAR WIJ UUK!* op te voeren moet de naam van auteur *ROMAIN DECONINCK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1985 Toneelfonds J. Janssens/Romain Deconinck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

R O L V E R D E L I N G

KLINKE

POT

FRIEDA

ADELA

EMIEL BULLINCK

LUCETTE

GERTRUDE

BEN-ALLIE

FERDINAND

HENRI

(4 DAMES - 6 HEREN)

Nota van den schrijver

Alle personen en toestanden uit deze komedie zijn verzonnen. Gelijkenis met bestaande personen of toestanden zijn louter toevallig en buiten mijn wil om.

Romain Deconinck.

GONG.

OUVERTURE.

P R O L O O G.

EINDE VAN OUVERTURE FADE-OUT VAN OUVERTURE.

KLINKE EN POT: (op voor het doek. Door straal belicht. Beide zijn gekleed als koetsiers, zoals men ze nog kan vinden tijdens het zomerseizoen te Oostende. Het type van de goede oude soort. Een versleten plunje, ongeschoren en armoedig. Beide hebben een bolhoed op. Terwijl ze opkomen kijken ze naar de kant van het publiek alsof het de gevel is van een huis.)

KLINKE: (ziet in een boekje, die hij daarna in zijn zak steekt.) Ja, sésa ! Van Winckelstraate..... Pot, 't zal hier zijn.....(leest alsof hij een naambord ziet op de gevel) Kijk. (leest) "Dokter Emiel Bullinckx"

POT: (spreekt West-Vlaams dialect) Hoe Bullinckx ? Ei 'k meende dat ie Beulink hiete ?

KLINKE: Alee ja, 'k miende da't "Beulink" was.....

POT EN KLINKE: (zien naar het huis alsof het een grote gevel was)

KLINKE: (ondertussen vervolgende) 'k Vinde da Beulink mier nen naome es die bij den docteur past.

POT: (de zogezegd grote gevel bewonderend) Sakkerdjie, es mie dad 'n groot burgershuis. 't Is groot genoeg veur er 'n ziekhuis van te maken.

KLINKE: Of 'n zothuis.

POT: Waerveure 'n zothuis ? Es 't misschien nen docteur veur halfgedraaide ? (beweging van zot zijn)

KLINKE: Nie nien't. 'k Peis ier da den docteur zelve halfgedraaid es !

POT:Zot ?

KLINKE: Halfzot. Ge kunt natuurlijk nie zegge dade hiel zot zijt veur in onze modirne tijd nog twie koetsiers te vraoge mee 'n open caleche.

POT: Nog 'n geluk dan er zo nog halfzotten bestaan, anders hadden we geen werk mee ons peerd en ons koetse. Ze rijden tegenwoordig allemaal mee autos.

KLINKE: Ja ja..... en ter zitten daor uuk nen hiele huup halfge-draaide tussen. (bukt zich en kijkt zogezegd door het sleutelgat)

POT: (bezielt hem even verwonderd, dan) Waarvoor kijkte gij door 't sleutelgat ?

KLINKE: Omda't ienigste gaot in de deure es waor dade kunt deure kijke. (ziet verder)

POT: En wat ziet ge ?

KLINKE: (stelt zich recht) Niets.

POT: (even dom verwonderd; dan) Waarvoor kijkt ge dan ?

KLINKE: (met een gezicht van "de dommerik") Ge moet toch iets kijke veur te zien of dade niets kunt zien ?! Hoe kunde anders wete dade nie moet kijke aols ge nie kijkt !

POT: (met twijfelachtig gebaar van "het zal wel zeker")..... ja.....

KLINKE: Hoe laote es't ?

POT: 'k Weet het niet.

KLINKE: g' Hebt toch 'n horloge bij u ?

POT: Ja ik. Waarvoor ?

KLINKE: (licht uitschietende) Veur te kijke hoe laote da't es !

POT: Ah, 't is daarvoor. (neemt zijn horloge) Half vier. (alsof Klinke het niet wist) "s' Achternoens".

KLINKE: (bezielt hem weer even verdacht) Da weet'k nu uuk wel da't s'nachts nie es..... Ja, we zijn tons nog te vroeg. We zijn maor besteld veur te viere.

POT: Waarvoor heeft die docteur Beulink twee open koetsen mee paarden gevraagd ?

KLINKE: Veur 'n fieste. 'n Verlovingsfieste volgens da'k g'huurd heb.

POT: En heeft hij ons daarvoor speciaal van Oostende doen komen ?

KLINKE: Natuurlijk. In Gent vinde zu gien open calechen ne mier mee peerden. 't Es juist nog in Oostende dade da vind omdan we daor binst de zomer staon veur de toeristen rond de stad te rijën.

POT: Diene docteur Beulink zal ook weten wat dat het hem zal kosten.

KLINKE: Jaomaor, volgens da'k g'huurd heb moet er hij nie naor kijken, zun !

POT: Rijke ?

KLINKE: Vrie rijke. d'Ailleurs hedde al iens docteur geweten die aorme es. Nie nie, 't schijnt da't 'n hiele goedgezette familde es. Braeve

mensen die alles doen veur malkaor en die in ons maatschappij ne hiele goeië naome hen !

POT: (dom) Vind ge Beulink nen goede naam ?

KLINKE: Bij nie Pot ! 'k Psreke van ne goeië naome in ons maatschappij. De "goeië burgerijë". Gelijk dan w'in 't Vlaoms zegge: het establishment.

POT: (dom verwonderd) Het établissement ? Dat versta ik nie, zun.

KLINKE: Alee: Wij hen de naome van koetsiers te zijn omdan we koetsiers zijn. En z'ulder hen de naome van braove te zijn omdan ze braove zijn.

POT: We zijn wij toch ook braaf, Klinke ?

KLINKE: (geeft het op) Och foert ! (luistert nu zogezegd met zijn oor aan de deur)

POT: (verwonderd) Waarvoor luistert ge nu aan de deur ?

KLINKE: (wrevelig) Aangezien da'k niets kan zien deur het sleutelgat luister'k aan de deurs !

POT: En wat ziet ge ?

KLINKE: (bezet hem weer even verdacht. luistert weer, dan) De belle van den telefoon gaat.

POT: (verwonderd) Hoe ziet gij dat ?

KLINKE: (wrevelig uitschietende) Alee veuruit ! We zijn toch nog te vroeg, we gaon isst iets gaon drinken. Hier veur bij es ter 'n cafeetje mee ne hiele goeië naome.

POT: (begerig in zijn handen wrijvende) 'n Etablissement..... Mee schone meiskes.

KLINKE: Da verstaode wel, hein Pot ?!

(Beide af.)

MUZIEKONDERLIJNING.

DOEK OP.

E E R S T E B E D R I J F.

Het toneel stelt een mooie ingerichte plaats voor. Fond rechts straatdeur. Fond midden klein plaatsje met een paar stoelen en tafeltjes als wachtplaats voor de zieken. Verder telefoon, meubilering en zo verder.

DE TELEFOON BELT (reeds terwijl het doek opgaat)

(Wanneer het doek op is)

FADE-OUT MUZIEKONDERLIJNING.

(Daarna)

FRIEDA: (op) (bij het eerste zicht heeft men de indruk dat ze de huishoudster is. Ze heeft een schort aan, een doek om het haar, de handen wit van bloem, want ze is een taart aan het bakken. Ze kan zelfs een houten lepel bijhebben waarmee men deeg roert.

Het geheel mag wel een komische indruk geven. Alles zegt ze zeer droog en langst de neus weg.)

(bij het binnenkomen) Ja ja, 'k ben daar..... (ze veegt haar hand schoon aan haar schort en neemt de telefoon) Allo bij dokter Bullinckx.. (gesprek)..... Nie, ge spreekt mee de zuster..... (gesprek)..... Bij nie, de verpleegster nie. De zuster in famielde verband mee den docteur.....(gesprek)..... Sésa, de zuster van den docteur..... (gesprek)..... Aangenaam..... (gesprek)..... Goed, en hoe es't mee u?... (gesprek).... Ah, ge zijt bezig mee stirven. Ge ziet het, zu hee iederien wa te doen. Ik ben bezig mee 'n taorte te bakken. (houdt even pijnlijk de telefoon van haar oor, dan) 't Es nu nie nudig van zu te roepen menhiere..... (gesprek en even verwonderd)..... Ah, ge verstaot uw eige nie mee da muziek die staot te spelen..... Menhiere gao vele naor den opera zeker? Daor sturven z'uuk op muziek..... (gesprek).... 'k Weet niet of dat den docteur huisbezoeken zal doen vandaoge.....(gesprek)..... Ge zoudt girre hen da den docteur naor uw huis komt. Ja ja, g'hebt gelijk. Mee nen docteur zijde altijd zeker dade gaot stirven..... (gesprek)..... Enfin, wacht 'n minuutje. Tracht 'n beetje van het te rekken, 'k gao hem gaon vraogen. (en ze legt telefoon naast apparaat)

OP DIT OGENBLIK.

ADELA: (op)

ADELA: (is feestelijk gekleed, zonder belachelijk te zijn. Ze is soms zeer verstrooid, naar het domme komische toe. Ze is van goede afkomst.)

ADELA: (bij het binnenkomen) Wie es ter aan de telefoon Frieda ?

FRIEDA: Iene die aan 't stirven es op muziek.

ADELA: (verwonderd) Op muziek ? In onze modirne tijd meugde u toch aan alles verwachten.

FRIEDA: Bij ten doet. Dad hee vroeger uuk azu geweest. Mijn peetje Frans es uuk gestorven op muziek. Hij speelde bombardom in 'n fanfare en hij hee zudaonig geblaozen dat er hij ingebleven es.

(terwijl ze wil weggaan) 'k Zal Miele gaon roepen. Hij kan zijn plantrekken mee zijne muzikale zieke.

ADELA: Zeg Frieda waarveure zijde gij nog nie geklied ? Iedere ugenblik kan iedrien verwacht worden veur de verlovingsfieste.

FRIEDA: Adela, g'hebt mij toch gevraagd veur 'n taorte te bakken veur de fieste ?

ADELA: (licht wrevelig, zonder daarom haar vriendelijkheid te verliezen) Ja, 'k weet het, maor waarom nu juist vandaoge ? Ge kost die taorte toch al opveurhand gebakken hen ? Over nen dag of drij-viere !

FRIEDA: Mee da'k nie zeker wete of dan er bij ons invitees giene bijzitten mee valse tanden hè'k het mij nie geriskeerd ! Ten ander mijne dieg es geried, binnen 'n kwartierke mag de taorte tons uit den oven en tegen dad iedereen de wijn gedronken hee ben'k geklied.

'k Kan 't nie al doen zul Adela: eten geried maaken, de telefoon afpakken en de deure opendoen. 'k Heb gien goeste van te vaore gelijk mijn peetje: blaoze en inblijven ! En laot mij nu Miele gaon roepen of anders es diene stirvende zijn liedje uit. Joepie. (en af opkomst)

ADELA: (naar telefoon ziende) Och Hiere, 't es uuk nog waor.

(Neemt telefoon) Allo..... (geen antwoord)..... Allo..... (geen antwoord)..... Allo !!! (geen antwoord) (Ongerust) Och Hiere, hij zal duud zijn ! (schijnt nu antwoord te hebben. Opgelucht:) Aah..... ge zijt daor. Ge zijt toch nog nie duud menhiere ? (houdt even pijnlijk de telefoon van haar oor, dan) 't Es percies nu nie nudig veur daorveure zu te roepen, zun menhier. g' Huurt hiel schune dade nog nie duud zijt..... (gesprek en verwonderd:) Ge moet zu hard roepen veur de muziek ?..... (gesprek en preplex:)

In nen café ??!! Ei 'k miende dade aan 't stirven waort en ge staot op café !.....(gesprek).... Ah, g'hebt giene telefoon in uw huis.

Jaomaor, es't er in uw straote giene bakker of vlieshouwer waor dade kunt telefoneren ?..... (gesprek).... 't Es uuk nog ambetant aols g'in

'n straote weunt waor dan er niets anders of cafees zijn....
 (gesprek).... Den docteur zal subiet aan de telefoon gaon komen, hij
 es hem aan 't klier veur 'n verlovingsfieste..... (gesprek).....
 Nie nie, 't es nie den docteur die hem verlooft, den docteur es al
 getrouwd, mee mij..... (gesprek)..... Aangenaam..... (gesprek)....
 Goed en hoe es't mee u ? (hervat zich) Excuseert mij, 't es waor, ge
 zijt aan 't stirven. Maar allee, waor kunde al beter stirven of in nen
 café mee 'n airke muziek.

EMIEL: (op.) (hij is zich aan het aan-kleden. Z'n tamelijk groot hemd
 hangt nog uit zijn broek. Een losse strik hangt over de schouders.
 Terwijl hij binnekomt is hij bezig zijn hemd dicht te maken. Hij is
 het type van de goedgezette dokter. Een en al vriendelijkheid en dan
 bijzonder tegenover Adela zijn vrouw. Maar boven al die vriendelijk-
 heid komt toch het blasétype naarvoren.)

EMIEL: (terwijl hij binnenkomt) Veur wad es't Adela ?

ADELA: (even in de telefoon) Ah, den docteur es daor. (legt telefoon
 naast apparaat, tot Emiel) Iemand die aan stirven es.

EMIEL: (even ongerust) Aan 't stirven ?

ADELA: Ja, in nen café aan den tuug mee 't laotste nieuw sukses van
 Louis Neefs.

EMIEL: (lacht even opgelucht) Ahja, 'k weet al wie da't es.

't Es nen vaste kalant. Hij es al 10 jaor bij mij in behandelinge,
 want 't es al 10 jaor dat hij alle twee daoge gao stirven.

ADELA: (verwonderd) 10 jaor ?!

EMIEL: (neemt haar vriendelijk bij de kin) 't Zijn ons beste kalan-
 ten Adela. De dieë die subiet stirven daor hee nen docteur nie vele
 aan. (en hij gaat naar telefoon)

ADELA: Emiel, ge gaat toch nie telefoneren mee uw hemde uit uw broek
 zeker ?

EMIEL: (lachende) Waorvan ? Hij zie mij toch nie ?

ADELA: Da wilt niets zegge Emiel, Als docteur moede uwe stand huge
 houden. En ge kunt nu moeilijk in azu nen tenue iets huge houde !
 Da nen zieke in zijn hemde staot dad es normal, maor waor gaon we
 naortoe aols nen docteur nu uuk al in zijn hemde gaó beginnen staon.

EMIEL: (is ondertussen terug vriendelijk lachend bij haar gekomen
 en terwijl hij haar terug bij de kin neemt) Ge zijt nen engel Adela,
 aols ge maor weet wa da'k wil zegge. (neemt ondertussen de telefoon,
 in telefoon) Allo, mee dokter Bullinckx. 't Es menhier Klokhuis ze-
 ker ?.... (gesprek)..... Ja, luistert menhier Klokhuis, uw geval es

spijtig genoeg gien gewoen geval. (dekt even de telefoon af met de hand, tot Adela) 't Es nu Gilbert Bécaud die op de jubox aan 't spelen es. (terug in telefoon) De laatste kier hè'k u toch medikamenten gegeven veur uw hoofd ? (gesprek)..... Aaah, 't zit nu in uwe rugge.....'t Es hetgeen da'k daar juist gezeid heb, menhier Klokhuis: van u es't gien gewoen geval, 't es 'n geval die verspringt. Dad es hetgeen we in medische termen noemen " labilus springcanus"..... (gesprek)..... Aols g'n veuroverbuigt hedde geweldige ziere in uwe rugge. Daar es maor ien dinge mee te doen menhier Klokhuis: rechte blijven staon. O aols ge maor weet wa da'k wil zegge....(gesprek).... Ja, 't es uuk nog waor, ge kunt nu moeilijk al rechtstaonds stirven. Enfin, wete wa da'k zal doen ? Aols'k kan zal 'k nog vandaoge naor uw huis komen. Uw adres es toch Appelstraote numero 37 hein ?.... (gesprek) Hoe zou'k uw adres kunnen vergeten menhier Klokhuis. Waor kan 'n klokhuis al beter zitte of in 'n Appelstraote ?.... (gesprek)..... Ge meugt gerust zijn, 'k gao subiet noteren: Appelstraote numero 37..... (gesprek)..... Wa dado ondertussen moet doen veur diens ziere in uwe rugge ? Niets uit uw handen laoten vallen, tons moede u nie stuipen veur het op te raopen. Tot straks menhier Klokhuis. (haakt in, noteert het adres op een notaboekje die bij de telefoon ligt, terwijl hij in gedachten zegt) In de fond hè'k compase mee diene mens..... (het adres staat er op en vervolgende tot Adela)....aols ge maor weet wa da'k wil zegge.

ADELA: Emiel, ge schijnt uit d'uge te verliezen dade u nog moet klien veur de verlovingsfieste van uw zuster Frieda heur dochter.

En g'hebt al altijd uwen tijd vandoen veur u te klien.

EMIEL: (die bij haar was gekomen, op telefoon wijzende terwijl hij ook nog de rest van zijn hemd dicht maakt) Adela, es't mijn schuld da nen docteur soms giene tijd hee veur convenaobel zijn hemde aan te doen ?

ADELA: Surtout, die fieste es al ten helft naor de vaone.

EMIEL: (neemt de slip van zijn hemd) Van wa vaone zijde bezig Adela ?

ADELA: Toe Emiel, zij ne kier surieus. Ge weet gij wel dat die fieste al veur de helft verbrod es mee da de verloofde van Frieda heur dochter nie aanwezig kan zijn.

EMIEL: (neemt Adela liefdevol vast) Adela, iedere dag stao'k allangst om mier in bewonderinge veur a. Alles trekte gij u ter herte.

(gaat zitten om de veter van zijn schoen dicht te maken) 't Es toch mijn schuld nie da zijn vaeder mij gisteren getelefoneerd hee da zijne

zeune vandaoge dringend naor 't buitenland moest veur zaakens.
Ten ander, zijn vaoder zal op de fieste aanwezig zijn, 't es toch al iets.

ADELA: Frieda heur dochter kan toch mee heir liefs vaoder nie vrijën ?

EMIEL: (lachende) En waarvan nie ? 't Blijft toch in de famielde.

d'Ailleurs, we geven toch gien fieste omdan ze zou'n vrijën ?

'n Normale vrijjaoge gebeurt toch geweunlijk aols ter de famielde nie bij es.

ADELA: Gij pakt alles veel te lochte op Emiel.

EMIEL: (lief) Kom ne kier op mij schuutje zitten, ge gaot ne kier zien hoe "lochte" da'k u gao oppakke.

ADELE: (licht verwijtende) Toe Emiel, 'k zit al genoeg op uwe schuut. (bezieet hem nu, lacht even komisch) Ha ha ha, gij doet mij altijd lachen, gij !

EMIEL: Aols'k u vraoge veur op mijn schuutje te komen zitten es't nie veur te lachen.

ADELA: Nien't, maor gelijk of dade daor zit, met uw hemde uit uw broek, es't belachelijk. (haar vorig gesprek) Ge kost toch die verlovingsfieste uitgesteld hèn tot wannier dat diens jongen aanwezig kost zijn ?

EMIEL: (rechtstaande) Jammer genoeg was't nie meugelijk Adela. Iest en veural es het bericht van de verlovinge in al de gazetten verschenen en ten twiede hè'k mijn wirk als docteur daornaor geregeld vandaoge: gien consultaoses en gien huisbezoeken. Of 't zou dringend moeten zijn natuurlijk.

ADELE: (op telefoon wijzende) Ei ge ziet het. g' Aanvird algelijk 'n huisbezoek. Ge gaot mij toch nie zegge da diene menhier Klokhuis zijn geval dringend es. Hij ligt al 10 jaor op stirven.

Hij kan het nu toch veur diene iene kier nen dag uitstellen.

Waarveure moet hij nu juust vandaoge stirven.

EMIEL: Adela, nen docteur moe nie allienlijk genezen, maor ter es uuk nen "menselijk" kant aan zijn taoke. (neemt haar liefdevol in zijn armen) Nen zondaor vind truust bij nen priester, ne zieke vind truust bij nen docteur, aols ge maor weet wa da'k wil zegge. (en hij kust haar verschillende malen in de hals)

ADELA: (terwijl ze gekust wordt) Aols't op die maniere es dade uw ziken truust, tons verwondert het mij nie dade veel wirk hebt.

Aols g'uuk maor weet wa da'k wil zegge.

(Beide lachen)

HUISBEL.

ADELA: (even opgeschrikt uit de armen van Emiel) Voila, 't zou mij nie verwonderen da't al iene van ons invitees es en ge luupt nog altijd geklied gelijk iemand die nie geklied es. (op zijn hemdeslip wijzende) Alee, veuruit, gaon steekt uw witte vlègge wig, we weten het al da't vrede es ! (en ze wil openen)

EMIEL: (weerhoudt haar) Adela, gij moet nie opendoen, dad es Frieda heur wirk.

ADELA: Ja, maar uw zuster luupt uuk nog altijd geklied gelijk iemand die nie gekleid es. En ze moe nog 'n taorte bakken uuk.

EMIEL: Nu nog ? Ze kost die taorte toch gisteren gebakken hèn ?

ADELA: Ter zijn invitees bij ons invitees die gien tanden hèn !

FRIEDA: (op. Steeds gekleed zoals voren doch nu zonder bloem aan de handen. Ze blijft even staan terwijl ze het tweetal beziet.

Laconisch:) 'k Heb iene kier geprobeert van deure 'n deure te lupen zonder da z'open was en 'k heb 14 daogen 'n blauwe smiekel g'had. (gaat naar deur)

ADELA: (verwonderd) Wa wilde daormee zegge ?

FRIEDA: (blijft staan) Da't t'hope es da den diene die gebeld hee dad uuk nie wilt doen ! (nadrukkelijk) In ons sappig dialect wilt da zegge: "ge zult gien blaazen onder ulder oksels kwieken van ne kier zelve open te doen, zun" !

EMIEL: 't Gao nie Frieda. (nadrukkelijk vriendelijk) Aols ge maor weet wa da'k wil zegge. (als voren terwijl hij zijn hemdeslip toont) Iest en veural kunde toch nie verlangen da'k in diene toestand de deure opendoen.

FRIEDA: Natuurlijk nie. Ze zou'n kunnen beginnen zingen: (zingt) "en Pigoud vliegt naor omhuge"!

EMIEL: En ten twiede hee Adela al even min den tijd: (weer zijn hemdeslip tonende) Zij moet diene toestand helpen opklaoren.

ADELA: (verwonderd) Ei maor Emiel, moe'k nu al uw hemde in uw broek beginnen steken uuk ?

EMIEL: (neemt haar lief in de armen) Nie'g mijne engel ! (het lint van zijn strik tonende) Maor ge moet mijne strek komen maoken. Ge weet da'k zonder u mij alliene nie kan strekken. (ze gaan stilaan naar opkomst)

ADELA: Wa dede gij tons veure dade mee mij getrouwd waort ?

EMIEL: Nen plastron draogen ! Als ge maor weet wa da'k wil zegge. (Op de laatste zin van Emiel:)

HUISBEL.

ADELA EN EMIEL: (zijn bijna aan opkomst gekomen)

FRIEDA: (die hun bij het vorig gesprek hoofdschuddend heeft staan bezien, nu bij het geluid van de huisbel) Zeg Miele.....

ADELA: (berispnd maar vriendelijk) Frieda, hoeveel kieren hè'k u al nie gezeid da'k nie wil hèn dade Miele zegt tegen Emiel binst dan er vreemde mensen bij zijn !

FRIEDA: (terwijl ze even rondziet) Waor zijn die vreemde mensen ?

ADELA: Buiten op straot, veur de deure.

EMIEL: (vriendelijk vergoedelijkend tot Adela) Ge meugt Frieda da nie kwaolijk nemen Adela. Dad es nog van uit onze kindertijd.

Aols we kleine waore zei ze altijd inplaatse van Emiel "Miele" tegen mij.

FRIEDA: (terugkaatsende) Ja en gij zei inplaatse van Frieda "Friete" tegen mij.

(berustend) Enfin..... Zeg Emiel wa moe'k zegge (met hoofdbeweging naar deur) aols't nen zieke es veur 'n colsaatose ?

EMIEL: Ja, moest het dringend zijn..... zegt dat hij wacht tot wannier da'k geklied ben. (neemt weer zijn hemdeslip) Aols ge maor weet wa da'k wil zegge. (neemt lachend Adela bij de schouder en aldus met haar af opkomst.)

FRIEDA: (bezieet hun even) Joepie. (naar deur en opent deze)

KLINKE EN POT: (staan in deuropening)

FRIEDA: Dag hieres. Veur wad es't aols't u blieft ?

(na een paar ogenblikken, ongeduldig) Zou'k meuge weten veur wa da't es aolst u blieft ? Mijne dieg stao geried veur in den overn gezet te worden, zun !

KLINKE: Tons moede opletten. Van 't minste trokske valt uwen dieg inien.

FRIEDA: En tons ?

KLINKE: Aols we binnen meuge komen, kan de deure toe en zal uwe dieg in den trok nie mier staon.

FRIEDA: (ongeduldig) Enfin, kom binnen.

KLINKE EN POT: (komen binnen)

FRIEDA: (vervolgende, terwijl ze de deur sluit) Maor trekt het 'n beetje kort. 't Es hier fieste vandaoge en de fieste kan maor beginnen aols mijn taorte gebakken es. Maor aangezien da'k iest van ulder moe weten wa dade hier komt doen veur da'k mijn taorte in den oven kan steken, es't aan ulder gelegen da de fieste zu rap meugelijk kan beginnen.

KLINKE: (bezieet haar glimlachende) Gij zijt uuk op uw tonge nie gevallen hein ?

FRIEDA: (bezieet even verrast Klinke, dan in gedachten meer voor zich) Tiens, mijn moeder zei mij dad uuk altijd.....

KLINKE: Hetgeen da bewijst da't dringend nudig es da't u iemand helpt onthouden.

FRIEDA: (terug ongeduldig) Zou'k aols't u blijft.....

KLINKE: (haar onderbrekende) Ja ja, 'k ben daor mee mijn explikaose. Zu kort meugelijk. In mijn belang en in 't belang van uw taorte.

FRIEDA: Joepie.

KLINKE: Ben'k hier bij Beulink ?

FRIEDA: (bezieet weer even verrast Klinke) Ah.... (even nadenkend) Tiens.....

KLINKE: Vertel mij nu nie dad uw moeder u dad uuk altijd gezeid hee.

FRIEDA: (weer uit haar gedachten) 't Es giene Beulink, maar "dokter Bullinckx" ! (naar deur wijzende) Op straot nevens de deure hangt er 'n kopere plake zu gruoet of da reklamebèrd waor dad Eddy Merckx in zijn onderlijveke opstaot.

POT: 'k Heb ik dat niet gezien.

FRIEDA: Die kopere plake ?

POT: Neen. Eddy Merckx in zijn onderlijveke.

FRIEDA: (bezieet even Pot, laat deze vallen voor wat hij waard is en terug tot Klinke) En daorop staot er in letters gelijk buldozers te lezen: dokter Emiel BULLINCKX.

POT: (alsware haar zin voleindigend) In zijn onderlijveke. (en lacht)

FRIEDA: (bezieet weer verdacht Pot en zegt zoals vroeger) Joepie. (dan tot Klinke) Aols ge naor hier gekomen zijt veur mij te doen lachen: (op Pot wijzende) pakt hem maor were mee.

POT: (die het nu echt plezant begint te vinden) Ja, in mijn onderlijveke. (en hij lacht)

FRIEDA: Joepie. (tot Pot, laconisch) 't Doe zeker wel ziere aols ge zu 'n crise krijgt.

POT: (zijn lachen verdwijnt en hij beziet haar verbaasd)

KLINKE: (daarop invallende) Ja sésa! Dad es't ! Daorveure ben'k hier ! Hij krijgt d'ien crise achter d'ander !

POT: (nu stom verbaasd Klinke beziende) Ik ? !!

KLINKE: Tons begint hij te peizen dad iederien zot es !

POT: (nu kwaad wordende) Zeg luizevanger, ge zijt gij zeker zot ?!

KLINKE: (tot Frieda) Ziede't ! 'k Heb het u gezeid é Jaomaor, en 't wordt alle daogen allangst om slechter ! Daormee hè'k gezeid: "van-

daoge gao 'k iest en veural mee u bij den docteur"!

POT: (perplex-kwaad) Zoudt ge nu de watergal niet krijgen !

KLINKE: Oh ! Nu es 't hiel te gans gedaon ! Hij gao de waotergalle krijgen ! Geweunlijk krijgt hij daorachter tons de vliegende sèskes. Hij begint te vliegen mee zijn sèskes en ziet hem tons nog were !

FRIEDA: (die het tweetal verdacht heeft staan bezien) Ter zijn twie dingen meugelijk: oftewel zijde g'ulder zu zot of 'n oud kadukelijk treintje oftewel peisde g'ulder van mij da'k uit mijn riggels gelupen ben. Enfin, dat er Miele zijn plan mee trekt ! Van aols da den docteur zijne strek gemaakt es zal 't hij bij ulder komen. (tot Klinke) Houdt zulange de deur goed toe dad uwe kameraad mee zijn vliegende sèskes nie buiten vliegt.

KLINKE: Tot wannier da den docteur komt.

FRIEDA: (blijft even staan) Ja, tons zulde zonder sèskes alle twie wel buitenvliegen. (even voor zich) En aols ze bellen kan mijn dochter Lucette komen opendoen, anders es heur verlovingstaorte juist geries veur heur goude bruiloft. Joepie. (en af opkomst.)

POT: (nijdig) En nu tussen ons hè, luizevanger ! Wa ligde gij aan die taartbakkerinne wijs te maken da'k de vliegende seskes ga krijgen.

KLINKE: Luistert Pot.....

POT: (kwaad vervolgende) We zijn naar hier gekomen omdat diene Beulink twee open koetsen mee paarden gevraagd heeft.....

KLINKE: Luistert Pot.....

POT: (als voren) Ge hebt chance dat ik zover van Oostende gekomen ben of 'k kreeg algelijk de vliegende seskes en ge kost achter mij fluiten !

KLINKE: (krachtiger) Luistert Pot! (op zijn hoofd wijzende) Ge weet gij zu goed ofte'k ik dat uwe zolder al nen hiele tijd overende staot.

POT: (verbaasd) Mijne zolder ?

KLINKE: (steeds op zijn hoofd wijzende) Da zijn gien hessens ne mier diede daor zitten hebt, da zijn koppenetten ! We moeten daor ne kier mee nen koppejaoger inzitten ! Nen stofzuiger !

POT: als voren) Nen stofzuiger ?!

KLINKE: Alee ja,, dad es bij maniere van spreken. 'k Peis ier dan w'u zu 'n affirre zullen nudig hèn waor da de reinigingsdienst de griole mee uit zuigt !

DE HUISBEL.

POT: (bezieet Klinke perplex)

KLINKE: En binst dan w'hier nu toch zijn kan diene docteur hier uw